Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане **і за** зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З Ради державної. — Ще про замах на Сіпяґіна. — З англійского парляменту).

На вчерашнім засіданю палати послів по відчитаню численних інтерпеляций і внесень забрав голос п. міністер просьвіти др. Гартель, відтак п. міністер судівництва бар. Спене-Боден. Оба пп. міністри відповідали на інтерпеляциї. З черги перейшла палата до дневного порядку, т. є. до дальшої дискусиї над буджетом центрального заряду міністерства просьвіти. Між иншими промавляв п. міністер скарбу др. Бем-Баверк. В своїй промові вказував, що аби можна увзглядпити всї бажаня піднесені в палатї послів, то треба би вставити до буджету ще яких 400 міліонів корон. Відтак обширно відповідав на закиди піднесені на попереднім засіданю против управи скарбової в Галичинї руским послом Вас. Яворским.

Про замах на Сіпяґіна надходять все ще нові вісти. З Петербурга доносять, що убийник міністра називає ся не Больщанов, тілько Малишев. Був минувшого року студентом київского университету, звідки за кару віддали його до войска. Відтак цар помилував єго. — Всї берлиньскі часописи обговорюють замах на Сіпяґіна. National Ztg. пише, що відносини в Росиї дуже погіршили ся. Небезпечність лежить в звязи студентів з робітниками. — Vossische Ztg. висказує погляд, що тепер прийде в Росиї до ще більшого гнету. — Tageblatt пише, що той замах єсть осторогою. Можна надіяти ся, що цїсар Николай визволить ся тепер зпід впливу Победоносцева. — Міністер Сіпяґін, котрий упав жертвою замаху, уродив ся 1853 р. в московскій ґубернії. По окінченю школи, вступив до служби в міністерстві внутрішних справ. Від того часу стояв все в політичній службі і належав до великих противників всякого лїберального напряму в Росиї. Визначував ся великою твердостию характеру і тому звернув на себе увагу свого начальства. Був кілька разів ґубернатором, послідний раз волиньским, звідки покликав єго 1899 року цар Николай на становище міністра внутрішних справ. Від часу здавленя студентских розрухів, які мали місце в Росиї 1899 року, ненависть студентів звертала ся головно против Сіпяґіна, котрий разом з тодїшним міністром просьвіти Боґолеповим дораджував царевя приміненє острих средств. Тайний комітет революцийний мав ухвалити ще минувшого року убите Победоносцева, Сіпяґіна і Боґолепова. Боґолепов упав перший жертвою замаху; замах на Победоносцева не удав ся, а й Сіпяґін минувшого року щасливо уникнув замаху, бо вистрілена в него куля не поцїлила єго. Студенти обжаловували єго, що видав приказ поліциї по варварски поводити ся з демонстрантами в р. 1901. Мемориялы, які єму в тій справі вручено, відкинув. На єго приказ увязнено голосного в Росиї писателя Максима Горкого. Заборона часописи „Россія" і засланє редакторів тої часописи до Пскова і на Сибір було також дїлом Сіпяґіна; в послїднім часї заборонив видавати часопись „Приднепровскій край" за статю о поліциї. Сіпяґін був завзятий, замкнений в собі і мовчаливий. Внаслїдок того не люблено єго навіть в тих кругах, з котрими вязала єго спільна думка, а котрі цінили в нім лише неустрашиму відвагу.

Найважнїйшою політичною подією в Анґлиї єсть в тій хвили буджетова промова міністра скарбу Гікебіча поясняюча в сьвітлї чисел цїлу ситуацию. Як звістно недобір обчислений в сім роцї на 45 міліонів фунтів т. є. 1000 міліонів корон. Покрити недобору надїє ся правительство придбати малим підвисшенєм доходового податку і оплати від збіжа, а решту т. є. 35 міліонів фунтів покриє з позички. Важний був уступ бесїди міністра, в котрім бесїдник висказав надію щасливого покінченя війни з Бурами; однако та обставина не може впливати на постанови правительства в справах буджетових. Вкінци оправдуючи буджет замітив міністер, що видатки на війну в полудневій Африці досягли великаньскої суми 160 міліонів фунтів, т. зн. 4 міліярди корон. Парлямент по короткій дискусиї ухвалив цїлий буджет, як єго предложило правительство.

---

53) *Передрук заборонений.*

УАРДА.

Новість із старого Єгипту.

Юрия Еберса.

(Авторизований переклад з дванайцятого нїмецкого виданя.)

(Дальше.)

Товпа мовчала через хвильку; але зараз потім кинулась на ново, і роздав ся дикий крик: Роздеріть нечистого! Пустіть хату з димом!

Кількох ремісників з Теб прискочило до поета, котрий анї трошки не подобав на єрея: але они попадали від єго кола, заким ще їх руки та пальцї могли єго доткнути ся. Де лиш засягнув тяжким колом, повалив ся чоловік на землю. Але та борба не могла довго тревати, бо кількох молодих чоловіків перескочило через пліт, щоби єго з заду зловити. Пентаура було тепер видко в яснім сьвітлї як би в день, бо хтось поза ним кинув головню на сухе пальмове галузє даху на хатї, і бухнула поломінь серед ночи в гору аж до неба.

Поет змеркував, що по за ним діє ся, витягнув ліву руку понад голову дівчини, що дрожачи тулила ся до него, і перечуваючи, що они обоє вже пропали, став вимахувати колом, готов боронити невинність і житє любенької дівчини аж до послїдної хвилї свого житя.

Замахнув ся послїдний раз, бо двом людем удало ся вхопити за страшне дерево, а другі прибігли їм на поміч і вирвали єму кіл з руки, підчас коли з боку розлючені, але неузброєні вороги, що боялп ся страшенної сили свого противника, підходили несьміло до него.

Уарда лиш носила грудьми, і дрожачи як наполошена антильопа, держалась кріпко того, що єї боронив.

Пентаур застогнав глухо, коли єго розброїли, аж ось, як би зпід землї, прискочив до него якийсь молодець, подав єму меч якогось погибшого вояка, що лежав коло єго ніг, і опер ся плечима об поета. В тій же хвили випростував ся Пентаур, крикнув воєнним криком, як той герой на послїднім шанци крїпости, до котрої ворог вже добирає ся, і став врмахувати новим оружием.

Очи єму засьвітились як у того льва, котрого зграя псів хоче відогнати від тої добичі, котру він зловив, а єго противники відступились на хвильку, бо й єго союзник, молодий Рамері, підняв грізно топір

— Тоті підлі розбишаки кидають головнями, — відозвав ся князь. — Ходи сюди, дївча! Нехай вгашу горіючу смолу на твоїй одежинї.

При сих словах вхопив він Уарду за руку, притягнув до себе і придушив огонь на ній, підчас коли Пентаур боронив єї мечем.

Лиш кілька хвиль стояли князь і поет плечима до плечий побіч себе, бо хтось поцїлив Пентаура каменем в голову. Він заточив ся, і вже товпа з криком бігла до него, коли чиясь сильна рука розломила пліт від малого подвіря, і якась женщина високого росту виступила на місце борби, та відозвала ся до здивованого народу: Дайте їм спокій! Я вам приказую! Я Бент-Анат, донька Рамзеса!

Розлючена товпа відступилась здивована.

Поет опамятав ся знову, але єму все-таки здавало ся, мов би він був несповна розуму. Чув і видів а гадав, що єму приснив ся якийсь чудесний сон. На хвильку здавало ся єму, мов би він повинен впасти на колїна перед донькою Рамзеса, але єго дух, що в школї Амені'го привик був до скорого мисленя, заставив єго розважити летом блискавки положенє Бент-Анати, і він, замість впасти на колїна, відозвав ся: Чуєте, люди, хто би й не була ся женщина, і хоч она подібна до неї, то она таки не Бент-Анат, не донька Рамзеса; але я, хоч і не маю на собі білої одежі, єрей із Сеті'вого дому, званий Пентаур, і херхеб з нинїшного торжества. Вступи ся із сего місця, невісто! То приказую тобі іменем мого сьвятого уряду!

А Бент-Анат послухала.

Пентаур був уратований, бо коли нарід зачав опамятувати ся із свого дива, коли ті, що він їх покалїчив, та їх свояки брали ся знову до него, коли якийсь молодий хлописько, котрому він розбив руку, заверещав як скажений: Він забіяка, а не сьвятий отець, роздеріть того обманця! — дав ся почути з поміж народу голос: Розступіть ся моїй білій одежи, дайте спокій бесїдникови від сьвята, то мій

Новинки.

Львів дня 18-го цьвітня 1902.

— **Осторога перед еміґрациєю.** Австрийский міністер резидент в Буенос-Айрес доніс свому правительству, що в кольонії Апостолес сего року мурашки знищили велику часть засівів польних — значить, що нема туда що квапити ся за зарібками. Тому то і звертає він увагу, що Білостоцкий, адміністратор кольонії Апостолес, вибираєсь в найблизшім часі до Европи, щоби аґітувати між галицкою людностию за еміґрацию до кольонії Місіонес. Міністерство повідомило вже о тім намістництво, а се посліднє виділ краєвий, щоби остеречи легковірних перед еміґрацийними приманками і утруднити шкідну роботу аґітаторів.

— **В Рожнітові** коло Долини відбудуть ся дня 20-го н. ст. цьвітня (в цьвітну неділю) перші загальні збори Відділу сполученого галицкого товариства для огородництва і пчільництва, на котрих роздасть ся безплатно пробки насінь і вильосує ся книжки між членів товариства. Збори відбудуть ся о годині 3-ій пополудни в будинку шкільнім міскої школи, де може явити ся кождий, хто схоче вступити в члени товариства, особливож повинні явити ся численно наші селяни з околиці для власного хісна. — За комітет: *Л. Кирчів. К. Стрілецкий.*

— **Як бузьки ратують гніздо від огню.** В селі Прусах коло Львова був сеї середи великий огонь, погоріло 22 селян, котрі стратили в огни ціле своє майно. Шкоду обчисляють на 100.000 корон, а хоч всї погорільці були асекуровані, то все-таки не верне ся їм і половина шкоди. Займило ся від стодоли селянина Вартоломія Прайса. В селї говорять загально, що огонь був підложений. Отже підчас сего огню — як доносить дописуватель Kur. Lwowsk-ого — виділи люди як бузьки, котрих гнїзда вже горіли, літали в димі понад згарищами, а ті, котрих гнїзда ще не були займили ся, летіли до ставу, нурали ся у водї, вертали на гнїзда та стріпували на них воду із крил. Факт сей був вельми характеристичний для житя бузьків, коби лиш був правдивий, а не плодом розпаленої пожежею уяви якогось чоловіка.

— **З угорскої Руси.** Про рух між угорскими Русинами пише „Діло“: „Людьми і Богом забуті“ угорскі „Руснаки“ дають знов новий доказ зростаючого житя. Перед кількома роками воскресили вони довго дрімавше „общество сьв. Василія“, заложили при нїм друкарню і стали видавати популярну ґазетку „Науку“, що певне принесла би сто раз більшу користь народови, як би друковано єї не „язичієм“, але народною мовою, бодай такою, якою друкує ся правительственна „Недїля“. Тепер же „общество сьв. Василя“ розвязує ся, а замість него повстає акцийне видавниче товариство з 20.000 корон капіталу, на 400 акций по 50 корон. Акционером може бути всякий Русин, греко-католик. Нове товариство купує від розвязаного „общества сьв. Василія“ всї активи, враз з друкарнею, і платить за се 80 акциями, що переходять в руки зарядів ужгородецко-мукачівскої і пряшівскої епархиї. Доходи із тих акций епархияльні заряди будуть обовязані обертати на закупно дарових руских молитвословів і руских підручників шкільних в нар. школах. До управляючої ради акцийного тов. вибрано: старенького патріота о. протоєрея Івана Яковича з Ужгороду, архидиякона о. Гавр. Чопея з Перечина, архидиякона о. Івана Грабара з Малої Кумяти, архидиякона о. Мих. Балога з Малого Сиготу, консисторского адвоката Ник. Поповича з Ужгороду, директора ужгородскої греко-кат. препарандиї, В. Каминьского, катихита о. Еман. Рошковича, професора теольоґії о. Петра Гевея, віцеректора ужгородского семінаря о. Юлія Станканиця, учителя препарандиї Авг. Волошина і контрольора епархияльних заведень о. Ал. Дулишковича — усї з Ужгорода (Унґвару). — Молодому товариству і его основателям кличемо: Щасть Боже! і, желаючи найкрасших успіхів, висказуємо надію, що в дїяльности его буде більше зближена до простого угроруского народу і его простонародної мови, ніж діяльности „общества сьв. Василія“ і „Науки“, бо тільки через се зближенє всяка праця угроруской інтеліґенциї зможе видати значні овочі. Мертве ненароднє „язичіє“, і мертвий, схолястичний зміст видань, тільки здержать осьвідомленє народу і пхнуть его в обійми словаччини та мадярщини.

— **Кінь, що не пізнав ся на любови.** Купець і радний міста Ясла, Франц Поляк, пішов онегди до своєї стайнї подивити ся до коний, в котрих дуже любив ся. Там погодував свого улюбленого коня цукром, погладив его, а коли відходив, хотів ще на прощанє поцїлувати его в писок. Кінь не пізнав ся на любови свого пана, а може навіть гадав, звістно кіньским розумом, що пан хоче его кусати, отже укусив наперед свого пана так сильно, що вигриз єму ціле лице так нещасливо, що єсть лиш мала надія удержати его при житю.

— **Страшного убийства** допустив ся дня 15 с. м. в Пістини господар Дмитро Слюсарчук. Вертаючи від сповіди мабуть в приступі хвилевого збожеволїня забив на дорозї одним замахом сокири свою жінку і хотів ще забити 8-літну доньку, котра однакож відскочила в бік, а сокира лиш легко засягнула єї по чолї та зробила малу рану не грозячу єї житю. Убийника відставлено до суду.

— **Землетрясенє.** З Іркутска доносять під датою 12 с. м., що того дня далось там почути сильне землетрясенє. Маятник при годинниках відхилив ся на 22 міліметрів. Найсильнїйше далось почути землетрясенє в селї Снєжная, на всхіднім побережу Байкальского озера, де повалили ся комини. На всході у Верхне-Удіньску і на західнім побережу землетрясенє було слабше. Близших вістий о сім землетрясеню нема.

— **За убите на смерть підчас арештованя** господаря Івана Елії, з Кривчич під Львовом. дня 27-ого с. м., засудив львівский суд війта Иосифа Войнаровича на кару півтора року тяжкої вязниці, з постом що місяця; Иосифа

приятель. — Та й многі з вас мусять его знати!

— Ти Небзехт, лікар, що вигоїв менї зломану ногу, — відозвав ся на то якийсь лодкар.

— Та й моє болющє око, — сказав якийсь ткач.

— Той красний мужчина великого росту, то бесїдник, я пізнаю его добре, — відозвала ся дївчина, котрої думку про Пентаура зачула Бент-Анат на місци торжества.

— Бесїдник, чи не бесїдник, — відозвав ся хлописко, і приступив ся наперед, але люди не пустили его і розступили ся з почестю, коли Небзехт попросив їх зробити єму місце, щоби він подав поміч покалїченим.

Насамперед нахилив ся він над старого парашіта, і перестрашений, відозвав ся: Ганьба вам, ви убили старого!

— А я — сказав Пентаур — мусів мою мирну руку замастити кровю, щоби оборонити его невинну хору внучку від такої самої судьби.

— Ви гадюки, скорпіони, що в своїм серци їдь носите, сьміте а не люди! — крикнув Небзехт до товпи і схопив ся живо, та став розглядати ся за Уардою.

Коли побачив, що она сидить коло чарівницї Гект та що їй нїчого не стало ся, аж лекше відотхнув і взяв ся відтак уважно оглядати покалїчених.

— Чи то ти всїх, що тут лежать, попревертав? — шепнув він питаючи до свого приятеля

Пентаур потакнув головою і усьміхнув ся; але не тріюмфуючи, лиш як засоромлений хлопець, що зловлену пташку мимо волї задушив в руцї.

Небзехт здивований і зажурений видивив ся на него і спитав: А чомуж ти не дав ся зараз пізнати?

— Бо мене взяв ся дух воєнного бога Мента — відповів Пентаур — коли я побачив, як той проклятий падлюка онтам вхопив дївчину за волосє. Я вже нїчого більше не видів і не чув, я....

— Добре ти й зробив — перебив єму лікар; — але який тому всему буде конець?

В сій хвили роздав ся голос труб. Сотник, котрого Амені вислав був арештувати парашіта, надходив зі своїми вояками.

Заким увійшов на обійстє, приказав народови розійти ся. Тих, що не хотїли, розігнано на силу і за кілька хвиль була долина очищена з крикливої товпи а войско обступило горіючу хату. Та й королївскі дїти і Неферт, що стояли коло плота парашітового обійстя, мусїли уступити ся. Рамері скоро побачив, що Уарда уратована, пішов за сестрою.

Неферт зі страху і зворушеня ледви ще держала ся на ногах. Настоятелї двигарів носилки подали собі руки, она сїла собі на них, і так несли єї попереду Бент Анати і Рамеріго.

Нїхто з них і словом не промовив, навіть і Рамері не відзивав ся, бо єму не сходила з думки Уарда і той єї вдячний погляд, з яким она за ним дивила ся. Лиш раз відозвала ся Бент-Анат: Парашітова хата горить. Деж тоті бідні будуть тепер ночувати?

Пентаур розповів сотникови коротко, що стало ся і сказав єму як називає ся.

Той подав єму руку і сказав: Коби то було богато таких борців як ти, сьвятий отче, у войску Рамзеса, а війнї з Хетами був би борзо конець. Але ти убив не Азийців, лиш тебаньских людий і хоч як менї то прикро, а я мушу тебе арештувати і повести до Аменїго.

— Такий твій обовязок спитав — сказав на то Пентаур і поклонив ся сотникови, котрий приказав своїм людем взяти тїло парашіта і занести до Сетівого дому.

— Я повинен би арештувати й ту дївчину — сказав він, звертаючись до Пентаура.

— Она недужа — сказав на то поет.

— А коли не успокоїть ся борзо, — додав лікар, то й готова померти. Лиши єї, она в особливій опіцї княгинї Бент-Анат, котра єї недавно тому переїхала.

— Я єї заведу до моеї хати — сказала чарівниця — та буду єї доглядати. Ось лежить і єї бабуня; она мало що не удушила ся від огню, але тепер приходить вже до себе, а у мене досить місця для них обох.

— До завтра відповів лікар — а відтак я вже постараю ся о инше приміщенє для неї.

Стара засьміялась єму в очи і замуркотїла: Знайде ся ще й більше таких, що схотять постарати ся!

Вояки сповнили приказ свого команданта, забрали покалїчених і тїло парашіта та повели і Пентаура з собою.

Тимчасом брат і сестра та Неферт добили ся з великим трудом до місця, де приставали судна коло берега на ріцї.

Одного з двигарів носилки післали по лодку, що на них чекала та наказали, щоби квапив ся, бо вже видко було сьвітла надходячої процесиї, котра відводила божка пазад до сьвятинї Амона в Тебах.

Як би їм тепер не удало ся сїсти зараз на лодку, то мусїли би кілька годин ждати, бо нїчною порою, коли процесия перевозила ся через ріку, не сьміло ніяке судно, хоч би й якого вельможі рушитись від берега.

Брат і сестра ждали з найбільшою нетерпеливостию знаку своєї лодки, бо Неферт була така змучена, що вже ледви стояла, а Бент-Анат, що єї піддержувала, чула як она дрожить на цїлім тїлї.

Наконець носильник дав знак; скорий але маленький човен, котрого звичайно уживали лиш при польованю на птиці, підплив, Рамері казав собі подати весло і притягнув човен близше до сходів пристанї.

В тій хвили з'явив ся старшина сторожі безпечности і відозвав ся: То послїдна лодка, котра відпливає перед перевозом бога.

Бент-Анат пустилась тепер так скоро, як лиш їй то дозваляла Неферт, котра з цїлої сили держалась єї, по темних, тепер лиш слабим сьвітлом ліхтарнї осьвітлених сходах, котрі аж тогди мали бути осьвітлені горіючою смолою та смолоскипами, коли би бог надїйшов. Але заким ще станула на послїднім ступени, почула на своїм плечи якусь тверду руку, а сердитий голос проводиря Паакера крикнув: Вступи ся, голото! Насамперед ми перевеземо ся!

Юркевича на 10 місяців тяжкої вязниці, з постом що 14 днів, і Івана Павлячка на 8 місяців тяжкої вязниці, з постом що 14 днів. — Оборонці внесли жалобу неважности, а що до Войнаровича, також і відклик що до виміру кари.

— **Померли:** Ал. М, Лазаревский, україньский історик. в Київі; — Александер Гриневецкий, студент прав, дня 16 с. м. у Львові, в 24-ім році житя, — Теодор Рожнев. господар і довголітний начальник громади в Лавочнім, інтелїгентний і честний чоловік, дня 16 с. м., в 43-ім році житя.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Брукселя 18 цьвітня. Стрейк робітників постійно росте. В провінциї Генó обіймає стрейк 300.000 осіб.

Брукселя 18 цьвітня. На внесенє правительства ухвалив парлямент закінчити на нинїшнім засїданю дискусию над справою виборчої реформи. В палатї має правительство більшість і як здаєть ся реформа не буде ухвалена.

Льондон 18 цьвітня. В палатї послів заявив Чемберлен, що не може подати ніяких вістий про хід мирових переговорів з Бурами. — Standard пише, що вісти подавані часописями о переговорах, то лиш здогади або видумки. Доси ніхто не знає нїчого певного.

Кольонія 18 цьвітня. Після донесеня Köln. Ztg. з Білгорода, відкрито в Софії заговор на житє епископа Фірміліяна, котрий як звістно має стати сербским митрополитом в Скоплїю.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодіж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житеписи і погляду на літературну дїяльність Т. Шевченка котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників . . .	аркуш	по	10 сот.
2. Замкненя місячні .	2 аркуші	„	5 „
3. Інвентар довжників .	аркуш	„	5 „
4. „ вкладників .	„	„	5 „
5. „ уділів	„	„	5 „
6. Книга головна	„	„	10 „
7. „ лїквідацийна .	„	„	10 „
8. „ вкладок щадничих	„	„	10 „
9. „ уділів членьских	„	„	10 „
10. Реєстр членів	„	„	10 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

— **„З живого і мертвого“** повелї Евгена Мандичевского, дістати можна в руских книгарнях і у автора: площа Академична ч. 4 II. поверх, по цїнї 1 Кор. за брошур. і 1 К 30 с. за оправлену книжочку.

Видання
Руского педаґоґічного Товариства.

Образкові видання.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. Ґете-Франко: Лис Микита (друге цїлком змінене виданє) 1 К., опр. 1 К. 30 с. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге виданє) 80 с., опр. 1 К. 30 с *Наші зьвірята 80 с. *Діточі вигадки ч. I 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Забавки для дітий 80 с. *Мала менажерия 70 сот. *Велика менажерия 80 с. *Нашим дітям ч. I. 80 с. Нашим дітям ч. II. 80 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., опр. разом 2 К. 90 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., опр. разом 1 К. 30 с. *Байки Брянчанінова 30 с. *Байки братів Ґмірів 50 с.

Видання без образків.

***Читанка** ч. I., II., III., IV. оправні по 40, без оправи по 20 с. ***Китиця желань** 2, розширене виданє 40 с. ***Ів. Франко:** Абу Каземові Капцї 40 с. ***Ів. Франко:** Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с **Учитель** на р. 1890—1900 по 4 К. **Дзвінок** з р. 1892—1900 по 6 К. ***Ів. Левицкий:** Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич:** Записки школяря 40 с.; Від Бескида до Андів 20 с. ***В. Чайченко:** Олеся; Комар; Два оповідання по 10 с.; Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **О. Нижанковский:** Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Леоніда Глібова:** Байки 10 с ***Дніпрової Чайки:** Казка про сонце та его сина; Писанка по 10 с.; Коза дереза 1 К. 60 с **Мапа** етноґрафічна Руси-України 1 К. 20 с. **Гордієнко:** Картагинцї і Римляни 40 с. ***Юлій Верне:** Подорож довкола землї 1. Кор. 20 сотиків, оправлена 1 Кор. 30 сот. **Барановский:** Приписи до іспитів 40 сотиків. ***Молитвенник** народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. Л. Кельнер:** Коротка история педаґоґії 1 К. 20 с. ***Василь В-р** Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с. **Василь:** Подорож Ґулївера до краю Лїліпутів 50 с., опр. 64 с. **Остап Макарушка:** Короткий огляд руско-укр. письменьства 30 с. ***Мальота:** Без родини 80 с., опр. 1 К. 20 с. **Віра Лебедова:** Гостинець дітям 50 с. **Віра Лебедова:** Малі герої 50 с., опр. 70 с. **Др. Мандибур:** Олімпія 70 с. **Сальо:** Непос, учебник для III кляси ґімназ. 1 К. 30 с. ***А. К.:** Робінзон неілюстрований 20 с. **Kokurewicz Józef:** Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 1 K. **Др. Мих. Пачовский:** Замітка до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с., Народні Думи з поясненями, I. ч. 64 с. ***Тарас Шевченко:** Кобзар 2 К. 40 с., опр. 2 К. 80 с., в полотно 3 К. 10 с., *Кобзар для дітий 40 с. ***Ів. Спілка:** На чужинї 40 с., опр. 54 с. **А. Глодзїньский:** Огород шкільний 1 К. 20 с. **Мих. Коцюбиньский:** Оповідання 40 с., опр. 54 с. **Олекса Катренко:** Оповідання 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка:** Дарунок для дітий 40 с., опр. 60 с. **Стефан Пятка:** На прічках, оповід. 30 с., опр. 44 с. **Оповідання** для дітий 40 с., опр. 54 с. **Картки** з історії України-Руси. 40 с. **А. Кримский:** Переклади 40 с., опр. 44 с. **А. Пушкін:** Байки 30 с. **D. N. Мамина-Сибіряка:** Дитячі оповідання 30 с., опр. 44 с. **Марта Борецка:** істор. оповід. 64 с, опр. 84 с. **Марко Вовчук:** оповідання I. часть 30 с.; опр. 44 с. **Поеми О. Кониського:** 30 с., опр. 44 с. **Гр. А. Толстой:** Казки 40 с., опр. 54 с. Покарана Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности, а „Огород шкільний“, поручений до бібліотек шкільних.

Дістати можна в книгарні Наукового Товариства імен. Шевченка, ул. Чарнецкого, ч. 26. і в книгарни Ставропиґії.

Сторожа безпечности не боронила єму, бо знала могара і его лютість, а він вложив в рот пальцї і свиснув, що аж залунало серед ночи.

Зараз дало ся почути, що хтось робить веслами а Паакер крикнув до своїх людий: Трутьте на бік човен! Голота може заждати!

Судно проводиря було більше і більше було на нім гребців; як на човнї королївских дітий.

—Борзенько до лодки!—відозвав ся Рамері.

Бент-Анат пустилась знову наперед не відзиваючись, бо задля народу і Неферти не хотїла дати ся знову пізнати; але Паакер заступив їй дорогу і крикнув: Чи ви зволоче не чули, що маєте заждати, аж ми поплиowemo?

Невільники, потягніть човен назад на ріку!

Бент-Анат почула, що кров в нїй застигла, коли зараз по тім настала якась голосна суперечка коло сходів.

Рамері перекричав всїх, а могар відозвав ся: Що, тота дрань ставить ще опір? Я єї зараз провчу! Сюди Дешер! Бери тоту бабу і того хлопця!

На той голос прискочив великий рудий пес, що належав ще до его батька і ходив з ним всюди, коли він ось як би и нинї навідував ся зі своєю матірю до гробів померших, та став дуже уїдати.

Неферт крикнула зі страху, а пес пізнав єї по голосї та став ласити ся коло неї і гавкати з радости.

Паакер, що приступив вже був до лодки обернув ся здивований, побачив, що пес качає ся коло Неферти, що була перебрана за хлопця так, що єї годї було пізнати, відступив ся від лодки і крикнув: Я тебе навчу, ти хлопчище, як менї псувати пса якимись чарами!

При тім замахнув ся він нагайкою і хотїв вдарити жінку Мени по плечи, котра лиш крикнула як не своїм голосом і впала на землю.

Нагайка свиснула лиш попри лице делїкатної женщини, бо Бент-Анат зловила проводиря сильно за руку.

Зі страху, відрази і гніву не могла промовити; але Рамері почувши крик прискочив двома скоками до женщин.

— Ти падлюко! — крикнув він і підняв весло, що держав в руцї. Паакер, що привик був до бійки, не стратив холодної крови лиш крикнув до пса: Бери его Дешер!

Пес кинув ся на князя; але той, що вже з малку ходив з своїм батьком нераз на лови вдарив пса так сильно по головї, що той лиш перевернув ся на землю і захорчав.

Паакерови здавало ся, що не має на цїлім сьвітї щирійшого приятеля, як то зьвіря. Колиж тепер побачив, що він судорожно повалив ся на землю, взяла его страшенна злість і він з піднесеною нагайкою кинув ся на молодця; але той, роздразнений до найвисшого степеня так ріжнородними подіями сеї ночи, повен военного духа свого батька, обурений до найвисшого степеня на лютого оскорбителя женщин, котрих він уважав себе защитником, почув ся вскі дати собі раду з кождим мужчиною і вдарив могаря так сильно веслом по лївій руцї, що єму аж нагайка випала з руки, а він тепер аж завив і вхопив правою за ніж за своїм поясом.

Аж ось Бент-Анат кинулась межи мужчину а молодця, котрому ледви що минув хлопячий вік, сказала другий раз своє імя а сим разом і імя свого брата, приказала Паакерови успокоїти своїх людий, повела Неферту, котру нїхто не пізнав, до лодки, сїла на ню з нею і своїми супровідниками і незадовго причалила до берега коло палати, підчас коли Паакер і его мати Сетхем, для котрої він прикликав був свою лодку, а котра повисше сходів зі своєї посилки дивила ся на ту сварку, але не розуміла поодиноких слів і не могла розпізнати осіб, мусїли ще довго чекати на сходах коло ріки.

Пес могара згинув, рука его дуже болїла, а в его серцї закипіла нова злість.

— Рамзесів накорінок! — замуркотїв він сам до себе. — Шукали пригоди! Попамятають они мене! Мена і Рамзес стоять досить близько побіч себе! Стануть оба жертвою!

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).